

≡ ΚΟΡΘΙ ≡

'Απόκοσμη γωνιά, λουσιμένη στο φεγγάρι,
Τὸ κύμα κάτω μέσ' στὸν κόρφο ἐχολογᾷ
Καὶ κάποιου καϊκιοῦ τὸ μαῦρο τὸ κουφάρι
Σκαμπανεβαίνει πέρα ἀπρόθυμα κι' ἀργά.

Κατσάβραχα τριγύρω, σπήλια χυλασμένα,
Ψηλὰ στὰ πράσινα ὅμως πλάγια σκορπιστά,
Κάτωσπρα λίγα χωριουδάκια, τυλιγμένα
Μέσα στ' ἀχνόφωτο, κοιμούνται γελαστά.

'Απόκοσμη γωνιά... τί τόπος παραδείσου
Γι' ἀγάπες προφαντές, γι' ἀγκάλας σφιχτό!
Νὰ νοιώθῃς μιὰ μικρὴ ζεστὴ καρδιά δική σου,
'Απὸ τὸν κόσμο ὅλο μακριὰ τὸν ἀνοιχτό!

'Απόκοσμη γωνιά... Τί τόπος γι' ἀγριο δάκρυα
Μέσα στίς σκοτινές, ἀφρόβροχτε, σπηλιές!
Γιὰ κείνον, πού στῆς γῆς τὴν ἔρημ, τὰς τὴν ἄκρια
Νὰ ξανανιώσῃ θέλει ἐνθύμησες παλιές!

Κόρθη στὴν Ἄντρο. Καλοκαίρι τοῦ 1920

ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

Δ Ε Η Σ Η

Στὸ φίλο Α. Ταγκόπουλο

Στὸ ρημοκλήσι τοῦ γιαιλοῦ
γιὰ τὸ πιστόφι τοῦ Καλοῦ
μιὰ μανρομαντηλοῦσα
Καντῆλι ἀνάφτει καὶ κερὶ
σέρνεται ὀμπρὸς στὴν Παναγιά.
τὴν Ἐλεοῦσα!

Κερά καλή: Κερά χρυσή,
φρότον μου πάλε στὸ νησί,
κι' εἶμαι χαροκαμημένη,
κι ἀπὸ γονιούς καὶ συγγενεῖς.
Φτωχεῖα καρδούλα, καὶ πνεῖς,
ὀρφανεμένη.

Φύσα ἀγεράκι μου προμνή,
Νὰ μοῦ τὸ φέρετε τὸ νιό
Μαϊστράλια μὴν ἀργεῖτε:
Ἐάρτια, πανάκια σταυρωτά,
θαλασσοπούλια μ' ἀπλωτὰ
φετερά, γενῆτε.

Καὶ καίμαλί γιὰ φυλαχτὰ
μὲ τὰ χεράκια μου πλεχτὰ
στὰ στήθια τοῦχω δέσει
Μὴν τόχει καὶ καμιά Ἐσθιά
βρεθεῖ μακριὰ στὴν Ξενιτιά,
καὶ τὸν πλανόσει!

Φωτᾷτ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ
Καὶ σὺ, φεγγάρι μου, γενοῦ
στὸ δρόμο συνεργός του,
γιὰ τὸν ταχὺ τὸ γυρισμό.
Καὶ στὴν ψυχὴ του γλυκασιμὸ
τὸ φῶς σου δὸς του.

Κερά χρυσή: Κερά καλή,
σὲ Δύση καὶ σ' Ἀνατολή,
στὸ πλάϊ του πάντα στάσου!
Νὰ καίω λαμπάδα ὀλονυχτίς
στὸ γιόκα σου, πού τὸν κρατεῖς
στὴν ἀγκαλιά σου!

Σόρα

ΛΑΥΡΑΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Φίλε κ. Ταγκόπουλε,

Δημοσιέφετε, παρακλῶ, τὸ ἀκόλουθο γράμμα:
«Μὲ ἐκπληξή μου διάβασα στὸν προχθεσινὸ «Νου-
μᾶ», ἀναδημασιεύμενο μάλιστα, κατὰς πληροφοροῦ.
μαί, ἀπὸ τὰ «Γράμματα» τῆς Ἀλεξάνδρειας τοῦ 1914.
ἀπὸ ἄρθρο σας, ἓνα δίστιχο γιὰ τὸ μακαριτὴ Γιαννο-
πουλο, ἀποδιδόμενο σ' ἐμένα.

Δὲ θυμᾶμαι νὰ ἔγραψα ποτὲ τέτοιο σαρκαστικὸ ὄ-
πως λέτε, ἐπίγραμμα, γιὰ τὸν ἀλησμόνητο φίλο μου,
καὶ δὲ λυπηθῶ προμερὰ ἂν ὑπάρχουν στὰ χεῖρα σας
ἀποδείξεις πὸς τὸ χοντροειδέστατο ἐκεῖνο δίστιχο
εἶναι δικό μου.

Νομίζω μάλιστα πὸς ἦμουν καὶ στὴ Γαλλία, ὅταν
δύγηκε τὸ Νέο του Πνεύμα, ὅποτε βέβαια, μιὰ
πού ἐπρόκειτο νὰ ἀποκαλύψετε τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τοῦ
ἀνώνυμου σαρκαστοῦ, θὰ ἔχετε κρατήσῃ καὶ τὸ σχε-
τικὸ χειρόγραφο.

17 Αὐγούστου, 1920.

Μετὰ τιμῆς
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΗΜ. τοῦ ΝΟΥΜΑ. — Ἀφοῦ ὁ φίλος ποιητῆς μὲ
τόσα ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα ὑποστηρίζει πὸς δὲν
εἶναι δικό του τὸ ἐπίγραμμα, ὀρισμένῃ δὲ θάναι δικό
του, καὶ ὁ Ταγκόπουλος, ἔχει ἀπὸ κακὴ πρόθεσι, μὰ ἀπὸ
ἀδυναμία τῆς μνήμης τοῦ τὸ φόρεσε στὴ ῥάχη τοῦ.

— ΤΟ ΔΑΦΝΙ. — Μ' ἓνα ὄμορφο, Βυζαντινὸ, ἐξώ-
συλλο καὶ μὲ σελίδες γεμάτες πληροφορίες πολυτίμης,
ἔβγαλε ὁ ἀκούρατος Ἀθηναῖο δ' Ἰφῆς κ. Γρ.
Καμπούρογλου, μὲ τὸν παραπάνω τίτλο, ἓνα βιβλίον
πὺν πρέπει πολὺ νὰ διαβαστεῖ. Ὁ φίλος Κ. ἔχει τὸ
μεγάλον χάρισμα νὰ ντύνει καὶ τὰ πρὸ ξερὰ ἱστορικὰ
θέματα μ' ἓνα δικό του λυρισμὸ καὶ νὰν τὰ ζωντα-
νεύει, ὅσο καὶ ἂν ἡ γλώσσα του δὲν εἶναι τῆς μόδας,
νὰ ποῦμε, μὰ κάπως καθυστερημένη. Ἄν τὸ «ΔΑ-
ΦΝΙ» εἶτανε γραμμένο στὴ δημοτικὴ, πού τόσο καλά
τὴν κατέχει ὁ κ. Κ., θὰ κέρδιζε πολὺ, παραπολύ, —
καὶ σ' αὐτὸ πιστεύουμε νὰ συμφωνεῖ μαζί μας καὶ ὁ συ.